

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਿਲ... ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਇਆਵੀ ਕੁਸੰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਕੁਸੰਗ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਹੀ ਸੱਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਘੁੱਟਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਵਕਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ - ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:- ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਾਲੇ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਦਾ ਟਾਇਟਲ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਕੋਈ ਵੀ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਫੇਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ। ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਨਾ ਸਭਦਾ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਵੀ ਆਉਣਗੇ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਹੱਥ ਚੁੱਕੋ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤੁ ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਮਝੋ? ਉਹ ਵੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਟੀਚਰ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਅਜਿਹਾ ਕਦੀ ਕੋਈ ਮਿਲਿਆ? ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੋਂ ਕਦੀ ਮਿਲ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਕ ਹੈ ਤਾਂ ਹੱਥ ਚੁੱਕੋ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਨਿਸ਼ਚੈ ਬੁੱਧੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਹਨ ਹੀ ਇਹ ਤਿੰਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਨੇਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਕੋਈ ਵਕੀਲ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਸਰਜਨ ਬਣਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਡਾਕੂਰ, ਜੱਜ, ਵਕੀਲ ਆਦਿ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ 21 ਜਨਮਾਂ ਲਈ ਫਲੀਭੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਉਸਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਡਾਕੂਰ, ਬੈਰਿਸਟਰ, ਜੱਜ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਨਾ। ਬਰੋਬਰ ਇਵੇਂ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਰਮਭੋਗ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੀ ਇਵੇਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ। ਸਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾਮ ਧਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਲੇਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮਕਾਨ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਕਾਨ ਹੈ। ਖਿੜਕੀਆਂ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ। ਤੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਤਲਬ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਵੀ ਹਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਮਤਲਬ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸੱਚੇ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਦੇਹ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡੋ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਅੱਖਰ ਹੁਣ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਸਿਰਫ ਰਿਲੀਜ਼ਿਅਸ ਕਾਨਫ਼ੈਂਸ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਮਤਲਬ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਫ਼ਾਦਰ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਬੱਚੇ। ਸਪ੍ਰੀਚੁਅਲ ਫ਼ਾਦਰ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਆਪ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ, ਜੱਜ, ਸਰਜਨ ਆਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕਦਮ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਯ: ਲੇਪ। ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹਾ - ਜਿਹਾ ਸੁੱਖ ਹੈ ਤੇ ਬੇਹੱਦ ਸੁੱਖ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਪਹਿਲੇ ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤੇ ਸਤਿਅਤਾ 100 ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਤ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਝੂਠ ਹੀ ਝੂਠ ਹੈ।

ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਝਾੜ ਦੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਚੈਤੰਨਯ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਗਤੀ - ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਸਭਦਾ ਬਾਪ। ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਰਾਜਯਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਸ੍ਰਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਾਈ ਪੈਸੇ ਦੀ

ਕਮਾਈ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਪਦਵੀ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਵਾਈ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ, ਜਾਣ ਲਿਆ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਰਾਜਯੋਗ। ਉਹ ਬੈਰਿਸਟਰੀ, ਡਾਕੂਰੀ ਹੀ ਸਿਖਾਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਇਹ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੇ ਲਈ। ਫੇਰ ਪ੍ਰਾਯ: ਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾ ਚ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਾਂਗੇ ਕੀ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੇਕਰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਝੱਟ ਪਛਾਣ ਲਵੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਕੋਈ ਦਿਵਯ ਅਲੌਕਿਕ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਰਭ ਵਿੱਚੋਂ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ, ਰੂਹ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਸੰਸਕਾਰ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਰੂਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਾਣੇ, ਕੋਈ ਬਹਿਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਪਾਸਟ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਫਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰੋਗੀ ਸ਼ਰੀਰ ਆਦਿ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗੌਡ ਫਾਦਰ। ਗੌਡ ਫਾਦਰ, ਗੌਡ ਪ੍ਰੀਸੈਪਟਰ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੌਡ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਸੋਲ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਮਤਲਬ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ, ਪਵਿੱਤਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ। ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜੋ ਮਰਤਬਾ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰਾਇਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਮਰਤਬਾ ਵੱਖ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਵੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵਤਾ ਹਨ, ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ੰਕਰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੋਨੋਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਨਾਂ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ੰਕਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਾਮ ਵੀ ਇਵੇਂ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬੁੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਤੇ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿਚ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤੇ ਅਵਗਿਆ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਅੱਗੋਂ 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ। ਨਿਰਵਾਣ ਮਤਲਬ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਵੀਟ ਸਾਇਲੈਂਸ ਹੋਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਤੇ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਭਦੀ ਬੁੱਧੀ ਇੱਕ ਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਥਾਵਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ, ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਨਤੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਗੀਚੇ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫੁੱਲ ਤੋਂ ਕੰਡੇ ਬਣੇ, ਹੁਣ ਫੇਰ ਕੰਡੇ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਾਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜਯ ਫੇਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੋ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ। ਬਾਪ ਨੇ ਪੌੜੀ ਸਾਰੀ ਸਮਝਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਾ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਫੇਰ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀਆਂ ਸਾਗਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਮਝ ਕਿਉਂ ਜਾਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਨਦੀਆਂ ਵੀ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਨਿਕਲੀਆਂ? ਸਾਗਰ ਤੇ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਾਗਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਨ ਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬਾਹਰ ਕੁਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਲਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਫੇਰ ਇਹ ਇੰਨੀਆਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਕੁਸੰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਘੁਟਕਾ ਖਾਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ੰਕ ਦਾ ਉਦੋਂ ਪਤਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਭੁੱਲਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਬਾਬਾ ਸਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਪਾਰ ਵੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਿਸ਼ਚੈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ। ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਲੌਕਿਕ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਲੌਕਿਕ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਅਲੌਕਿਕ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਵੀ ਅਲੌਕਿਕ ਹੈ। ਮੈਂ ਲੋਨ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ, ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੈ ਇਹ ਜੁੱਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਜੇ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਲਾਂਗ ਬੁੱਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭੁੱਲਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਇੰਨੀਆਂ ਸਹਿਜ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ, ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਜਾਕੇ ਵੇਖੋ ਕਿੱਥੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਉਹ ਤਾਂ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਨਾ ਸਕਣ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਰਥ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ। ਬਿਲਕੁਲ ਨਜਦੀਕ ਦਾ ਦਾਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ, ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਸੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮਹਾਰਥੀ। ਸੁਣਕੇ ਫੇਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੂਚੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਹਾਰਥੀ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝਣਗੇ, ਘੁੜਸਵਾਰ ਨਾਲ ਘੱਟ, ਪਿਆਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਘੱਟ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੌਣ ਮਹਾਰਥੀ ਹੈ, ਕੌਣ ਘੁੜਸਵਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਮੁੰਡਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਝੁਟਕਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਧਾਰਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਬਾਸੀ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਥੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਕਦੀ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਉਬਾਸੀ ਹੈ ਉਦਾਸੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਦੇ ਘੁੱਟਕੇ ਅੰਦਰ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਬਾਸੀ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਦੇ ਲਈ। ਮਾਸਟਰ ਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਾ ਰਾਇਟ ਹੈਂਡ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਧੰਧੇ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨੁਕਸਾਨ, ਬਗ਼ੈਰ ਧੰਧੇ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ। ਸਭਦੀ ਕਮਾਈ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦਾ ਧੰਧਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਿਹੜੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਧਨ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸੂਰਗ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪੂ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤਾ? ਅਰੇ, ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਤਮੇਪ੍ਰਯਾਨ ਹੈ ਨਾ ਹੋਰ ਹੀ ਦੁੱਖ ਵੱਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਰਾਮਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਪਏ ਹਨ। ਬੇਸਮਝ ਨੂੰ ਤਮੇਪ੍ਰਯਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸੰਤੋਪ੍ਰਯਾਨ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇਣਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੁਰਲੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਰਿਸਪੌਂਡ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਪੁੱਛਣਗੇ ਕੀ? ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਤੇ ਪੁੱਛ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੋਰਡ ਤੇ ਲਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਏਵਰਹੈਲਦੀ, ਏਵਰਵੈਲਦੀ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤੇ ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਯੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਜੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੁਣਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਚੀ ਨਾਲ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕੰਨ ਤੋਂ ਸੁਣ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਦੇ ਵਕਤ ਕਦੀ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਹੈ।

2. ਬਾਬਾ ਦਾ ਰਾਇਟ ਹੈਂਡ ਬਣ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਧੰਧਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।
 ਵਰਦਾਨ:- ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਅਰਥ ਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਇੰਟਰੇਸਟ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਫੁੱਲਸਟਾਪ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਭਵ
 ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਚੱਲਦੇ - ਚੱਲਦੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਨਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਰਮਤ ਮਿਕਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਇੰਟਰਸਟ ਨਾਲ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਕਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਸੁਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਾਚਾਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ, ਫਿਰ ਟਾਇਮ ਵੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਸੁਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੁਣਾ ਵੀ ਦਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਫੁੱਲਸਟਾਪ ਲਗਾਓ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਸੁਣਿਆ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਘ੍ਰਿਣਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਪਰਮਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੱਦ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਇਮਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।
